

шили, и за неѣ нѣма вече бѣль свѣтъ. Тя ся бѣше замѣслила заради минали-тѣ дни, и сичко оживѣ въ память-тѣ и', сичко що ся бѣ случило, что бѣ видѣла и чула, и онѣе що не обѣчала, и онѣе що не мразила, и свѣтина и мракъ, и сичко що не пуца ерѣдце-то нити да живѣе нити да умре.

Тутакъ-си раздаде ся свирня, Райна потрѣпнѣ, паднѣ на колѣни, и издигнѣ очи на горѣ.

Чу ся вторы пѣть свирня, и глѣчка-та наблизи.

— Боже Небесны! прими душѣ-тѣ ми! извѣка Райна, и боизливо поглѣднѣ кѣмъ врата-та окованы съ желѣзо, задѣ кой-то нѣкой потропа и извѣка — отворѣте!

Стрѣснѣ ся и баба-та и ся събуди.

— Кой не тамъ? извѣка ты, и ся затече кѣмъ врата-та,

— Отвори Жико! повтори глас-атѣ.

— Надзиратель-атѣ! защо ли не дошелъ? рече баба-та, като отваряше; врата-та заскрипѣхѣ, нѣкой гы тласнѣ и гы отвори.

— Райно! извѣкахѣ познаты гласове.

Райна издигнѣ рѣцѣ-тѣ си, искаше да каже нѣщо, але глас-атѣ и' замрѣ на уста-та и'.